

DRAGOSTEA BIRUIEȘTE FRICA

- *Duminica a treia după Paști, Ziua femeii creștine* -

Femeile care L-au urmat pe Hristos, au fost primele mărturisitoare ale Învierii. Dragostea lor nețărmurită pentru Hristos le-a făcut curajoase și mărturisitoare. Nimic nu poate birui dragostea care „nu cade niciodată” (1 Corinteni 13, 8) și care este mai tare decât moartea. Deși vestea pe care ele o aduc este neîmpărțită inițial de grupul apostolic, evenimentele ulterioare vor confirma cele spuse de acestea, fapt ce va pune în valoare curajul, credința și dragostea lor. De aceea, Biserica le-a dedicat una dintre duminicile perioadei pascale, mironosițele fiind pentru comunitatea creștină model de credință, fidelitate și dragoste. Femeile mironosițe sunt numite în iconografia Bisericii „ucenițele Domnului”. Și acest lucru pe bună dreptate, întrucât ele L-au urmat pe Hristos și înainte de Pătimiri și

Îngropare, dar și după. Maria Magdalena vine la mormânt să-L caute pe „Domnul meu” (Ioan 20, 13). Hristos rămâne Domnul ei, chiar dacă a suferit moarte de ocară. Femeile mironosițe au înțeles mai bine mesajul lui Hristos și misiunea Sa, printr-o intuiție extraordinară de care este capabilă firea femeiască, ce se păstrează în curăție, ascultare și dragoste. Într-adevăr, există o intuiție feminină a lumii spirituale dovedită de aplecarea în general a femeilor către preocupări spirituale. De aceea, întotdeauna vom găsi mai multe femei decât bărbați în Sfintele Biserici. Paul Evdochimov avansa ideea că acest lucru se datorează faptului că femeia este dedicată de Creator cu puterea de a da viață și astfel, ea este mai aproape de Duhul lui Dumnezeu - Dătătorul de viață. Femeile mironosițe rămân modele de fidelitate statornică, de râvnă neobosită și de curaj duhovnicesc, adevărate ucenițe ale lui Hristos. Ele au fost ele mai fidele, mai curajoase decât Apostolii și s-au învrednicit de a vedea primele „arătare de îngeri” și chiar pe Domnul Înviaț. Mironosițele au iubit mai mult și nimic din cele ale lumii acesteia nu le-au putut deturna această dragoste nețărmurită. Este ceea ce Sfântul Apostol Pavel va spune mai târziu corintenilor, arătându-le că „dragostea nu cade niciodată”. Într-adevăr, cel care iubește nu se poate sminti, nu va cădea în descurajare și nu va fi dezamăgit niciodată. Mai mult, iubirea autentică este incompatibilă cu frica - element ce dovedește prezența egoismului. Sfântul Antonie cel Mare spunea chiar că nu îi este frică nici măcar de Dumnezeu, pentru că Îl iubește, iar „dragostea scoate afară frica”. Cel care iubește este eliberat de orice constrângere, de aceea Fericitul Augustin spunea „iubește și fă ce vrei”. Dragostea înseamnă deschiderea către celălalt și punerea sinelui pe planul secund, este cea care ne apropie autentic de Dumnezeu, Care este Dragostea Însăși (1 Ioan 4, 8). Femeile mironosițe reprezintă tot ceea ce are mai frumos și mai nobil firea umană: dragostea fierbinte, fidelitatea până la riscul vieții și credința neștrămutată. Viețile a nenumărate femei asemenea mironosițelor, care au trăit în discreție, fidelitate și dragoste sunt consemnate în istoria bimilenară a Bisericii. Astăzi, a trei Duminică după paști, este ziua când ar trebui să ne amintim de ele și de calea pe care acestea au urmat-o. Este calea dragostei care nu poate fi deturnată de nimic și care asigură aflarea Adevărului și a bucuriei autentice. După modelul acestor femei, suntem și noi invitați să pășim pe ea. Amin.

CINSTIREA FEMEII

Duminica în care le cinștim pe Sfintele femei mironosițe este și ziua de cinstire a femeii creștine, pentru că modelul credinței lor trebuie să-l urmeze fiecare creștină. Toate femeile trebuie să ia exemplul de la sfintele purtătoare de mir care l-au slujit Domnului cu tot ce-au putut: grija față de El, munca lor, dragostea fierbinte. Dintre marile virtuți care le-au împodobit viața, cele mai alese au fost *râvna* lor sfântă pentru Hristos, *evlavia* și *bărbăția* sufletului. Se vorbește mult astăzi despre rolul femeii în societate și în creștinism. În multe locuri din lume, femeile mai sunt încă supuse multor discriminări. Însă, după învățătura creștină, omul - bărbat și femeie - a fost creat de Dumnezeu cu voința liberă. Această voință liberă trebuie deci să se manifeste întotdeauna și în relațiile conjugale. Creștinismul a ridicat femeia din starea de înjosire față de bărbat, în care se găsea mai înainte, și a așezat-o în toată vrednicia ei de ființă creată „după chipul lui Dumnezeu” (Facere 1, 28). Din perspectiva creștină, femeia este egală cu bărbatul și este temelie familiei. Femeile reprezintă și un model de consecvență în mărturisirea credinței prin prezența lor sensibil mai mare decât a bărbaților duminică de duminică la Sfânta Liturghie. Femeia creștină de astăzi trebuie să fie o vestitoare a Învierii Domnului, după exemplul sfințelor femei mironosițe, care mărturisesc că Învieria lui Hristos este biruința vieții asupra morții și cea mai mare bucurie pe care a primit-o omul ca dar de la Dumnezeu. Atitudinea pe care au avut-o femeile mironosițe la mormântul Domnului este una plină de recunoștință și de duiosie. Ce am face noi fără mamele creștine, fără iubitoarele de Hristos femei, care și-au crescut așa de frumos, cu frică de Dumnezeu, copiii, nepoții, rudeniile, vecinii, uneori și străinii? Ce am face noi fără gingășia mamei creștine, care întotdeauna arătat iubirea lor față de prunci, educându-i așa cum trebuie? Și dacă noi avem nevoie acum de prunci, pentru că rămânem tot mai puțini, tot mai înștrăinați, tot mai singuri, avem în primul rând nevoie de mame creștine, care să îi educe cu frică de Dumnezeu. O mamă creștină nu este indiferentă la educația copilului ei și nu îngăduie atâtea lucruri care îl înștrăinează pe prunc de Dumnezeu, de părinții lui și de ceea ce este mai sfânt, mai ales de acest moment negrăit al Învierii lui Hristos. De aceea, fericite sunt mamele care își împlinesc misiunea lor și își cresc copiii în frică de Dumnezeu. Femeile pot fi cinștite în orice zi din an, dar nicidecum mai mult decât de ziua femeilor mironosițe, când Biserica cinștește femeia creștină, aducându-ne aminte de jertfa și dragostea fără margini a femeilor care L-au căutat pe Domnul pentru a împlini ceea ce se cuvinea față de Învățătorul lor. Aceasta este ziua pe care Biserica cinștește femeia creștină, în care noi trebuie să mulțumim mamei, bunicelor noastre, care, prin exemplul și credința lor, se aseamănă femeilor mironosițe.

Biserica creștină a folosit de-a lungul istoriei diferite mijloace materiale cu caracter simbolic pentru a exprima cât mai concret adevărurile sale de credință. Aceste mijloace materiale au valoare, nu prin ele însele, ci numai în legătură cu Dumnezeu, ele ne confundându-se cu Acesta și fiind folosite în cult numai ca auxiliare sau mijloace de exprimare a cinstirii lui Dumnezeu. Pentru săvârșirea cultului divin public sunt necesare anumite materii, care sunt binecuvântate sau sfințite și care servesc ca semne simbolice în raport cu adevărurile supranaturale ale credinței și ca mijloace necesare la îndeplinirea actelor liturgice. Aceste materii întrebuițate în cult sunt: **pâinea, vinul, apa, untdelemnul, tămâia, lumânarea și lumina** în general. **Pâinea** este întrebuițată în cult în primul rând ca materie a Sfintei Euharistii instituită de Mântuitorul Iisus Hristos la Cina cea de Taină. Pâinea a fost aleasă de Mântuitorul ca materia care, prin sfințire, se preface în Trupul Său, pentru că pâinea a fost în toate timpurile hrana cea de toate zilele a omului. Ea a fost și este socotită ca indispensabilă întreținerii vieții omului pe pământ. Așa

cum este indispensabilă pâinea de zi cu zi pentru viața trupească, tot așa este necesară și indispensabilă pâinea cea spirituală, adică „Trupul lui Hristos” pentru viața spirituală a omului.

Prescura din făină și aluat dospit simbolizează sufletul desăvârșit și întruparea Mântuitorului Iisus Hristos, fiind făcută din trei elemente care reprezintă cele trei părți ale sufletului și Cele Trei Persoane ale Sfintei Treimi: făina cu aluat - sufletul; apa - botezul iar sarea - gândul și învățătura Cuvântului („*voi sunteți sarea pământului*”). **Vinul** este întrebuițat în primul rând la Sfânta Liturghie, pentru prefacerea lui în Sfântul Sânge al Domnului. În Vechiul Testament vinul era considerat ca aliment cu rol vindecător și întăritor pentru organismul omului. În cultul creștin, pâinea și vinul descoperă ca realitate prezența Mântuitorului, ca Trup și Sânge, ele prefăcându-se după epicleza Sfintei Liturghii în Trupul și Sângele Său. Darurile de pâine și vin, aduse de credincioși la Proscomidie, sunt expresia și dovada văzută a participării lor materiale, concrete și reale, la Jertfa Sfântă care se aduce de către preot, la Sfânta Liturghie. Pâinea și vinul se întrebuițează și la alte taine și ierurgii precum: Taina Cununiei, la slujba Litei, la slujbele legate de cinstirea celor adormiți. **Apa**, după o veche interpretare, îi simbolizează pe credincioșii mireni, iar amestecarea ei cu vinul înseamnă încorporarea acestora în Hristos, pentru că Hristos, în pătimirea Sa ne-a purtat și pe noi și păcatele noastre. Apa capătă o înaltă semnificație în cult, în cadrul Sfintei Liturghii, când amestecată cu vinul în Sfântul Potir, descoperă în chip real apa care a curs odată cu sângele, din coasta lui Hristos. Sângele și apa au devenit mai apoi cele două izvoare ale vieții Harului: apa Botezului și Sângele din cadrul Sfintei Împărtășanii. În Vechiul Testament apa avea un rol important. Prin trecerea Mării Roșii s-a pus capăt robiei egiptene și astfel apa devine simbol al izbăvirii din robia morții. În cultul creștin, încă din primele veacuri se practica spălarea mâinilor într-un bazin din fața Bisericii, înainte de intrarea credincioșilor în sfântul locaș. Spălarea mâinilor clericilor simbolizează atât curăția trupească, cât mai ales curăția sufletească pe care aceștia trebuie să o dobândească înaintea slujirii celor sfinte. *Binecuvântat ești Doamne Dumnezeul nostru!*

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Vineri 5 mai	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 6 mai	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
Duminică 7 mai	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă

Săracul bogat

Iubirea de argint (de bani) este un păcat de moarte. Cel robit de o asemenea patimă își face din ban un idol, un dumnezeu al lui. Odată, un astfel de om și-a ascuns aurul la rădăcina unui pom din grădina sa. În fiecare săptămână, omul săpa o groapă, scotea aurul, îl admira o oră întreagă, după care îl îngropa la loc. Asta până când, un hoț i-a descoperit ascunzătoarea și i-a furat aurul. Bietul om, când și-a dat seama că a fost jefuit, a început să se tângue în gura mare. Vecinii s-au alarmat și au venit să vadă ce se întâmplă. Când au aflat, unul dintre vecini îl întrebă pe păgubit: „*De când îl păstrezi, ai cheltuit ceva din aurul tău?*”. „*Nu, nimic, răspunse avarul. Nu făceam decât să-l dezgrop și să mă uit la el.*”. „*Ei, în cazul ăsta, încercă vecinul să-l consoleze, paguba nu este prea mare. Poți la fel de bine să continui să vii în fiecare săptămână și să te uiți la această groapă, închipuindu-ți că în ea este aurul tău; tot nu-i foloseai la nimic...*”. Nu banii te fac bogat, ci înțelepciunea de a ști cum să-i folosești pentru viața aceasta, dar, mai ales, pentru viața viitoare...

O lecție pentru filozofi

Câțiva filosofi i-au făcut odată o vizită unui bătrân. După rugăciunea pe care a făcut-o când i-a întâmpinat, bătrânul a rămas tăcut și a continuat lucrul său de mână fără să își ridice ochii către nimeni. După o vreme, filosofii l-au rugat să le spună ceva. Acela însă tăcea în continuare. Și i-au zis aceia: „*Noi pentru aceasta am venit, ca să auzim ceva de la tine și să ne folosim de acele cuvinte*”. Le-a spus lor atunci bătrânul: „*Voi ați cheltuit bani ca să învățați să vorbiți, eu însă am lăsat lumea ca să învăț să tac*”. Când au auzit acestea, filosofii s-au minunat și au plecat mulțumiți de cele pe care le primiseră.

Grădina cu pomi

Un tânăr se plimba într-o zi printr-o grădină cu tatăl său. Grădina avea tot felul de pomi cu roade. „*Alege-ți orice fel de rod din grădina aceasta*”, îi spuse tatăl său. Fiul, după ce se uită și se gândi mai mult, zise: „*Tată, din toate poamele grădinii, altceva nu mi-a plăcut decât para aceea frumoasă de acolo. Pe aceea o doresc*”. „*Bine fiule, ești liber să o iei, dacă îți place*”. Fiul se duse și rupse o pară mare, galben-roșiatică, dar când mușcă din ea, înțelese că numai coaja era roșie-aurie, pe când miezul cel cărnos era negru ca un cărbune și amar la gust. „*Mult m-am înșelat tată. M-am bucurat numai de frumusețea ei din afară, fără să bănuiesc măcar, că miezul era negru și amar*”. „*La aminte fiule, îi spuse atunci tatăl. Grădina aceasta cu tot felul de pomi, este ca și lumea cu oamenii. Deci când îți alegi un prieten, caută mai întâi să-i cunoști sufletul și apoi înfățișarea*”.

